

מגילה ח

משנה. אין בין המודר הנאה מחבירו למודר ממנו מאכל אלא דריסת הרגל, וכלים שאין עושין בהן אוכל נפש.

דיוק מהמשנה: הא לענין כלים שעושין בהן אוכל נפש - זה וזה שוין.

קושי על המשנה: דריסת הרגל, הא לא קפדי אינשי!

תירוץ: אמר רבא: הא מני - רבי אליעזר, דאמר: ויתור אסור במודר הנאה.

משנה. אין בין נדרים לנדבות אלא שהנדרים חייב באחריותן, ונדבות אינו חייב באחריותן.

דיוק מהמשנה: הא לענין כל תאחר - זה וזה שוין.

ציטוט מהמשנה: תנן התם:

נדר	נדבה	
האומר הרי עלי עולה	האומר הרי זו עולה	איזו היא?
חייב באחריותן	אינו חייב באחריותן	מתו או נגנבו או אכדו

שאלה: מנהגי מילי?

תשובה: דתנו רבנן: **ונרצה לו לכפר עליו**, רבי שמעון אומר: את שעליו חייב באחריותו,

ואת שאינו עליו אינו חייב באחריותו.

שאלת בירור: מאי משמע?

תשובה: אמר רבי יצחק בר אבדימי: כיון דאמר "עלי" - כמאן דטעין אכתפיה דמי.

משנה. אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן.

דיוק מהמשנה: הא לענין משכב ומושב וספירת שבעה - זה וזה שוין.

שאלה: מנהגי מילי?

תשובה: דתנו רבנן: רבי סימאי אומר: מנה הכתוב שתיים וקראו **kno**, שלש וקראו **kno**. הא

כיצד? שתיים לטומאה, ושלוש לקרבן.

ויקרא פרק טו

(א) וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה וְאֶל אַהֲרֹן לֵאמֹר:

(ב) דַּבְּרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתֶּם אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי יִהְיֶה זָב מִבְּשָׂרוֹ זָבוּ טֹמֵא הוּא: **שתיים לטומאה**

(ג) וְזֹאת תִּהְיֶה טֹמְאָתוֹ **בְּזָבוּ** כִּי יִבְשָׁרוּ אֶת זָבוֹ אוֹ הַחֲתִים בְּשָׂרוֹ **מִזָּבוּ טֹמְאָתוֹ הוּא: ושלוש לקרבן**

(טו) וְעָשָׂה אֹתָם הַכֹּהֵן אֶחָד חֲטָאת וְאֶחָד עֹלָה וְכִפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי ה' **מִזָּבוּ:**

דרשת ר' סימאי	הצעה שנדחתה	עוד הצעה שנדחתה
לטומאה	לטומאה ולא לקרבן	לקרבן ולא לטומאה
לקרבן	לקרבן ולא לטומאה	לקרבן ולטומאה
	עד שלא ראה שלש ראה שתיים	לא סלקא דעתך, דתניא: וכפר עליו הכהן לפני ה' מנובו - מקצת זבין מביאין קרבן ומקצת זבין אין מביאין קרבן. הא כיצד? ראה שלש - מביא, שתיים - אינו מביא. או אינו אלא: ראה שתיים - מביא, ראה שלש - אינו מביא? אמרת: עד שלא ראה שלש ראה שתיים.

דיון בברייתות שהוזכרו: ואיצטריך דרבי סימאי, ואצטריך **מנובו**.

• דאי מדרבי סימאי - הוה אמינא כי קושיין. קמשמע לן **מנובו**.

• ואי **מנובו** - לא ידענא כמה ראיות, קמשמע לן דרבי סימאי.

קושי: והשתא דאמרת **מנובו** לדרשא, **וכי טעה הנה מנובו**, מאי דרשת ביה?

(יג) **וכי יטהר הזב מנובו וספר** לו שבעת ימים לטהרתו וכבס בגדיו ורחץ בשורו במים חיים וטהר:

תירוץ: ההוא מיבעי ליה לכדתניא:

וכי יטהר הנה - לכשיפסוק,

מזובו - מזובו, ולא מזובו ונגעו.

מזובו וספר - לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.

קושי על הדרשה: והלא דין הוא: אם מטמא משכב ומושב - לא יהא טעון ספירת שבעה?

תירוץ: שומרת יום כנגד יום תוכיח, שמתמאה משכב ומושב ואינה טעונה ספירת

שבעה. ואף אתה אל תתמה על זה, שאף על פי שמתמא משכב ומושב לא יהא טעון

ספירת שבעה, תלמוד לומר **מזובו וספר** - מקצת זובו וספר, לימד על זב בעל שתי

ראיות שטעון ספירת שבעה.

שאלה על הדרשות:

1. **מזובו וספר - מקצת זובו וספר**, לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה. - **ריבוי**

2. **וכפר עליו הכהן...מזובו - מקצת זבין מביאין קרבן ומקצת זבין אין מביאין קרבן**. - **מיעוט**

אמר ליה רב פפא לאביי: מאי שנא האי **מזובו** דמרבי ביה זב בעל שתי ראיות, ומאי שנא האי

מזובו דממעט ביה זב בעל שתי ראיות?

תשובה: אמר ליה: אי סלקא דעתך האי למעוטי הוא דאתא - לישתוק קרא מיניה.

• וכי תימא אתיא מדינא ← שומרת יום כנגד יום תוכיח.

• וכי תימא: האי מיבעי ליה **מזובו ולא מנגעו** ← אם כן ליכתוב קרא **וכי יטהר**

הנה, ולישתוק, **מזובו** למה ליה? לימד על זב בעל שתי ראיות שטעון ספירת שבעה.

משנה. אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה.

אין בין טהור מתוך הסגר לטהור מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים.

ויקרא פרק יג

(מה) **והצורע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרכים וראשו יהיה פרוע ועל שפם יעטה וטמא טמא יקרא**:

דיוק מהמשנה: הא לענין שילוח וטומאה - זה וזה שוין.

שאלה: מנהגי מילי?

תשובה 1: דתני רב שמואל בר יצחק קמיה דרב הונא: **וטהרו הכהן מספחת היא וכבס**

בגדיו וטהרו מפריעה ופרימה דמעיקרא.

דחייה: אמר ליה רבא: אלא מעתה, גבי זב דכתיב **וכבס בגדיו וטהרו** התם מאי **וטהרו**

מעיקרא איכא? אלא: טהור השתא מלטמא כלי חרס בהיסט. אף על גב דהדר חזי לא

מטמא למפרע - הכא נמי טהור [השתא מלטמא בביאה למפרע]!

תשובה 2: אלא אמר רבא: מהכא **והצורע אשר בו הנגע** - מי שצרתו תלויה בגופו, יצא זה

שאינ צרתו תלויה בגופו אלא בימים.

קושי: אמר ליה אביי: אלא מעתה **כא ימי אשר הנגע בו טמא**, מי שצרתו תלויה

בגופו הוא דטעון שילוח, ושאינ צרתו תלויה בגופו - אין טעון שילוח.

ויקרא פרק יג

(מו) **כל ימי אשר הנגע בו יטמא טמא הוא ביד ישב מחוץ למחנה מושבו**:

• וכי תימא הכי נמי - והא קתני: **אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה**

ופרימה, הא לענין שילוח ולטמוי בביאה - זה וזה שוין!

תירוץ: אמר ליה: **ימי כא ימי** - לרבות מצורע מוסגר לשילוח.

קושי על המשנה: אי הכי תגלחת וצפרים מאי טעמא לא? דקתני: **אין בין טהור מתוך הסגר לטהור**

מתוך החלט אלא תגלחת וצפרים!

תירוץ: אמר אביי: אמר קרא **ויצא הכהן אל מחוץ למחנה והנה נרפא נגע הצרעת**, מי

שצרתו תלויה ברפואות, יצא זה שאין צרתו תלויה ברפואות אלא בימים.

ויקרא פרק יד

(ב) **זאת תהיה תורת המצורע ביום טהרתו והוא יאמר אלהי**:

(ג) **ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה הכהן והנה נרפא נגע הצרעת מן הצורע**:

משנה. אין בין ספרים לתפלין ומזוזות אלא שהספרים נכתבין בכל לשון, ותפלין ומזוזות אינן נכתבות

אלא אשורית. **רבן שמעון בן גמליאל אומר**: אף בספרים לא התירו שיכתבו אלא יוונית.

דיוק מהמשנה: הא לתופרן בגידין ולטמא את הידים - זה וזה שוין.

מאתר הדרן והרבנית מישל כהן פרבר

• hadran.org.il •